

Matthias Stein

**Programma Passionale, Qvo Rector Academiae Varniacae Matthias Stein/ J. U. D.
& Cod. P. P. ... Jesum Morientem Morte Sua Admirabilem Sacris Civium
Academicorum Meditationibus Sistit**

Rostochii: Typis Joh. Weplingii, [1717?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1003987486>

Druck Freier Zugang

J. 512.

1717. Fasten.

~~M-1256. 149.~~

Q. 1717

PROGRAMMA PASSIONALE,

^{Quo}
Rector Academiæ Varniacæ,

MATTHIAS Stein/

J. U. D. & Cod. P. P.

FCtatis Jurid. ut & Colleg. Profess. Senator. Senior,

JESUM MORIENTEM

MORTE SUA

ADMIRABLEM

Sacris

CIVIUM ACADEMICORUM

Meditationibus

Siftit.

ROSTOCHII,

Typis JOH. WEPPLINGII, SERENISS. PRINC.

& ACAD. Typogr.

M. 1256 119

Dmirabilem nativi-

tate suâ Jesum, Salvatorem nostrum, Vobis, ACADEMICI CIVES HONORATISSIMI! in natali ejus Festo me repræsentare, memini: Nunc igitur, quando tempus inchoat, quo nobis salutiferam illius passionem ac mortem recollit Ecclesia, non diu de materiâ, quâ de ad Vos scripturo non incongruè commentandum mihi

esset, deliberare habui; quin eundem Vobis sistam Salvatorem nostrum & morte sua Admirabilem, qualem eum etiam esse tunc jam temporis dixi. Ut enim, quæ Introitum illius in hanc vitam admirabilem reddere poterant, non pauca nec levia erant; sic quoque non pauciora sunt aut minora, ex quibus ejus ex hac vitâ abitus nobis admirabilis fit. Quodsi Historiam passionis, ad mortem obeundam eum quasi disponeatis, integram percurrere liceret, amplissimus se nobis dicendi campus aperturus esset, ut, ubi vel inchoandum foret, vel finiendum, terminos vix inveniremus. At præstituta brevitas memores, ex præcipuis eorum unum duntaxat alterumve sacris commendabimus piis quæ meditationibus vestris. Agite proinde, ingrediamini mecum hortum Gethsemane, ubi eum, cujus in nomine flectere se debet omne genu, in genua procumbentem; Altissimum, qui in caelis est, demissa facie humi prostratum; & quem adorant Angeli, quem celebrat omnis lingua, angore correptum humillimè precantem cernimus. Noverat nimirum, suam sibi jam instare passionem, ut autem veram assumserat humanitatem, similis per omnia, solo excepto peccato, fratribus suis factus; ita & affectus humani nil vitii habentes ab eo alieni non erant: ideo imminenti adedò acerbæ, crudellis ac ignominiosæ mortis intuitu moerore percellabatur, ut ingemiscentem eum audiamus, moestam esse animam suam vel ad mortem usque, Patremque coelestem orare, si possibile esset, transiret calix iste. Et tantam quidem in eum iste affectus vim habebat, ut non animam solum tristem moestamque redderet, verùm & in corpus operaretur: Ita testatus est Lucas XXII. 44. *Correptus angore prolixius orabat: & erat sudor ejus sicut grani sanguinis delabentes in terram.* Ecce miraculum admirabilem nobis sistens Christi passionem! Subitanum alias metum & angustiam cordis sudorem excitare, non insolitum esse, experientiâ conitat. Verùm, sanguineus hic Christi sudor habet, quod animum meditantis rapiat in admirationem. Non sedet animo in dubium vocare. Histe-

arum certitudinem, enarrantissimæ exempla hominum, quæ sanguineus
 mansere sudor deprehensus fuit, qualia suo jam tempore observata fue-
 re Aristoteli, & ab eo relata *Lib. III. Hist. Animal. Cap. 19.* ut & de
Partib. Animal. Lib. III. Cap. 5. cujusmodi plura recentior addit Hi-
 storia Naturalis, ut est illud, cujus Thuanus *Lib. X. Histor.* meminit,
 quodq; Maldonatus *Comment. in Matth. XXVI. ad v. 37.* refert, & alia
 curiosæ Medicorum observationes dabunt. Minime tamen ferendum est,
 ea propter hunc sanguinem Christi ex ejus corpore in terram deflucen-
 tem miraculosum fuisse, negari, & naturalibus adscribi causis, quemad-
 modum dictus ante Maldonatus *l. c.* nimis audacter de eo pronunciat:
*Quod sanguinem, inquit, Christus sudaverit, esse sunt, qui miraculo,
 ac præter naturam factum putent, tum etiam mysterio quodam, ut totum
 ejus corpus, quod est Ecclesia, ipsius sanguine perfundi videretur: potius
 tamen naturalem sudorem fuisse arbitror, sed quia insolitus est, miraculo
 fuit similis, qualia omnia rara esse solent.* Causam verò illius physicam
 si quæsieris, ita philosophari pergit: *Ratio naturalis docet, in homini-
 bus præsertim rara textura, delicatæq; constitutionis, fieri id posse. Cum
 enim sudor nihil aliud sit, quam pars sanguinis aquosa, quæ in venis est,
 cur, quemadmodum omnibus pars illa per sudorem effluit, non possit in
 paucissimis quibusdam, qui rarissimo sine corpore, & subtiliorem san-
 guinem habeant, sanguis ipse tenuior loco sudoris effluere? Et quemad-
 modum videmus, omnes subito correptos metu sudare: ita Christum, qui
 delicatissima natura erat, non dicamus, naturaliter apprehenso ignominio-
 sissimo genere mortis, sanguinem sudavisse? Imo verò neutiquam dice-
 mus. Discriminis namq; permultum tam inter Christum istosq; homi-
 nes, quam inter horum ac illius sanguinem, corporibus egressum, inter-
 cedere, non levis momenti indicant rationes. Etenim in aliis non san-
 guinem propriè dictum, sed seroiores duntaxat ejus partes rubedine
 tinctas excretas fuisse, Medici docent; at Christi ille, quem exsudavit,
 sanguis propriè talis fuit, qui totam massam maxime constituit & ita
 denominari facit, in grumos coactus, instar cruoris delapsus in terram,
 quomodo ex naribus aut vulnuscule guttatim solet effluere: quomodo eum
 describit Voglerus *Physiol. Hist. Passion. J. C. cap. 3.* Sic & fatetur Medi-
 corum schola, corpora hominum, quibus sanguinis legitur obtrigisse
 sudor, morbo affecta fuisse, ut Bartholinus *Dissert. de Latere Christi
 aperto Cap. 13.* scribat: *Omniem sanguinis sudorem certissimo indicio
 vitium corporis denotare.* De Christo autem quid dicendum nobis
 erit? quem novimus sanctum, innocentem, impollutum, segregatum
 à peccatoribus, *Ebr. VII. 26.* Certè, dum à peccato immunis, etiam
 morti obnoxius non fuit, nam mors stipendium peccati est, *Rom. VI. 23,**

Si

Si autem mors non habuit in eum potestatem, liber etiam à mōrbe
 fuerit, oportet, utpote qui mortis prænuntii sunt, viam ad eam iter-
 nentes; quamobrem &, utut alias ortum ex peccato non trahentes im-
 becillitates humanas de eo legamus, nullibi tamen Scripturarum morbo
 vel levissimè affectus fuisse legitur. Ex quo igitur, corpus Salvatoris opti-
 ma temperie præditum fuisse, omni nobis dubio caret. Et licet ex angore
 hunc promanasse sudorem fassi fuerimus, ignotum tamen nemini est,
 Salvatorem ejusmodi infirmitates, quas inhibere potuisset, sponte admi-
 sisse ad opus redemptionis nostrum peragendum. Quæ cum ita se ha-
 beant, quidnā sanguineum Christi sudorem miraculis accenseremus, un-
 de admirabilis nobis est illius passio? Postularet jam ordo, ut Salvato-
 rem nostrum à proprio ipsius Discipulo, proh! stupendam hominis ma-
 litiam! sub venerationis specie, osculo proditum hostibusque traditum,
 ad diversa judicia huc illucque tractum comitaremur. Videremus hic,
 justitiam ab injustitiâ judicari, innocentissimum atrocium criminum
 accusari, omnium salutem quærentem abs mortalium pessimis pessimè
 haberi, segregatum à peccatoribus abs peccatorum perditissimis da-
 mnari, sanctissimum in medio latronum atrocissimorum cruci affigi.
 Quæ licet omnia singulaque uberiores mererentur meditationem; nolo
 tamen de his seorsim agere, dum succurrit, quod sine stupore admira-
 tioneque vel legere vel audire non licet. Aspiciamus, quæso,
 pendens jam jam de cruce Jesum, dulcissimum Salvatorem nostrum,
 & magnâ voce clamantem audiemus: *Eli, Eli, lama sabachani! hoc
 est, DEus meus, DEus meus, cur dereliquisti me!* *Matth. XXVII. 46.*
 Ecquis hæc audiens diffiteri audeat, admirabilem esse Jesu nostri passio-
 nem? Quis namque non mirabitur, eum, in quo coporaliter habitat
 tota plenitudo Deitatis, *Col. II. 9.* à DEO desertum esse? Deum proprium
 suum, *Rom. IIX. 32.* unigenitum, *Joh. III. 16.* dilectum, *Matth. III. 17.*
 Filium suum dereliquisse, ecquis crederet sibi imaginaretur? Et tamen
 ita est: fuit Jesus patiens à DEO derelictus. Non quod personalis illa unio,
 quâ Deus & homo unam individuum constituunt personam, dissoluta ac
 rupta fuerit; nec quod plenitudo Deitatis ab homine fuerit sublata;
 sed quod ab inhabitante sibi Deitate nullum sensit tantis in doloribus
 solatium, nullam gustavit dulcedinem, nullum à divinâ Majestate
 auxilium percepit. Ideoque tali in statu morti traditus tandem est,
 quam verò omni sui parte admirabilem invenimus. Si quis nostrum
 pro amico, ut eundem à supplicio servaret, mortem truculentam, acer-
 bam & ignominiosam sustineret, nonne omnium is admirationem
 in se converfurus esset? Nonne singuli singularem istum prædicaturi
 amorem forent? Quanto igitur magis miranda nobis est mors Jesu
 Christi

Christi. Non enim pro amicis, sed pro inimicis, ut ab aeterna morte eos redimeret, truculentissimam, acerbissimam, ignominiosissimam obiit mortem. Mortuus est propter peccata, in quo nullum ullum fuit peccatum, *Es. LIII. 9.* *Ebr. VII. 16.* *1. Pet. II. 21.* Mortuus est justus pro injustis, siquidem omnium nostrum peccata omnia DEUS ipsi imputaverat, *Es. LIII. 6.* adeo ut Apostolo magna cum emphasi dicatur ipsum peccatum à DEO factus, *2. Cor. V. 21.* ut nos efficeremur iustitia DEI per illum. Quae meditantium animos, quanta esse potest, admiratio subeat, necesse est. Attamen nondum maxima dixi, licet jam magna dicta sint, quae admirabilem sistunt Jesu morientis mortem. Mirandorum quippe maxime mirandum est, quod DEUS mortuus est. Mysterium quidem dico: at nostis, Christum Salvatorem non merum hominem, sed & verum DEUM esse. Filius namque DEI, missus à Patre in mundum, ut eos, qui legi erant obnoxii, redimeret, ut adoptione filiorum ejus jus reciperemus, *Gal. IV. 5.* carnem nostram assumpsit, *Ebr. II. 16.* & caro factus est, *Joh. I. 14.* divinam suam hypostasi carni communicatam, ut unam igitur & DEUS & homo constituent personam. Quam verè igitur, propter unitatem subsistentiae homo, DEUS est, tam verè mortuus est DEUS. Scilicet, fieri aliter non poterat, quam ut, vi unionis personalis, Filius DEI & sua divina idiomata humanae naturae communicaret, & hujus vicissim sibi appropriaret idiomata. Non enim audiendi sunt vel Nestoriani, vel propius illis accedentes Calvino-Reformati, quando ad solam humanam naturam Christi mortem adstringunt. Causa mortis crucifixio fuit: ex testimonio autem Pauli, *1. Cor. II. 8.* non nudus homo, sed ipse. Dominus gloriae, i. e. verus, summus, Altissimus DEUS, crucifixus est. Si autem crucifixus, qui non & mortuus? Dicit: DEUM Immortalem esse, *1. Tim. VI. 16.* habere vitam in seipso, *Joh. V. 26.* esse ipsam vitam, *Joh. XIV. 6.* quomodo ergo mori potuisset? Verum, & hoc ipsum, pia admiratione complectimur, unde Jesus moriens morte sua admirabilis est, quod Immortalis mortuus, vita morti concessit. Non capit hoc coeca in divinis ratio: attamen ex unione personali fuit. Certum nobis ex Scriptura manet utrumque, & DEUM in se mori non posse, & mortuum verè esse in homine personaliter sibi unito. Sed ecce! iterum iterumque admirabilem Christi mortem! Mortuus est Christus, & ipsa tamen in morte non fuit sine vita. Non divellemus hic naturas, quasi Filius DEI solus suam retinuerit, per aeternam generationem à Patre sibi communicatam, vitam, de qua loquitur

*Joh. V. 26. homo autem solus mortuus sit. Neque de solo Filio DEI dicta intellecta volumus, qui, non obstante morte hominis sibi appropriata, ab aeterno in aeternum vivit. Sed ipsam innuimus, unde majus est hoc miraculum, naturam humanam, quod Christus homo verè mortuus sit, & tamen vità non caruerit ipsà in morte. Verè mortuum eum esse, testatur Evangelistarum quadriga: Matthaeus XXVII. 50. Marcus XV. 36. Luc. XXIII. 46. Johannes XIX. 30. & quoties non Apostoli mortuum eum pronunciant? Et nihilominus vitam in eo fuisse, confirmat inter utramque illius naturam intercedens unio personalis. Quamquam enim naturale, quod partes hominis essentiales, animam atque corpus, colligat atque unit, vinculum morte disruptum fuerit dissolutumque; verè tamen natura divina non cum anima solum, sed & cum corpore indissolubiliter unita permansit, indeque & mortuum corpus veram habuit vitam. Verbo ut dicam, quod res est: amisit quidem vitam naturalem, vitam autem personalem retinuit. Atque sic habemus Jesum & in vità mortuum, & in morte viventem. Ubi nec silentio prætermittendum, in eo quoque Admirabilem morte suà se exhibere Jesum morientem, quod sponte suà mortem subiit, quam evitare omninò potuisset. Non enim, ut supra jam innuimus, causa mortis in eo data fuit, præterquam quod aeternæ unitus vitæ erat: unde nulla hostium sevities mortem ipsi inferre valuisset. Hinc ipsemet *Joh. X. 17. 18. Ego, dicit, pono animam meam. &, nemo tollit eam à me, sed ego pono eam à me ipso.* Unde & Paulus *Phil. II. 6. 7. 8.* de ipso scribere habuit: *Cum esset in formà DEI, non rapinam arbitratus est, ut esset equalis DEO, sed semetipsum humilem præbuit, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.* Quin & illud pio admirationis affectu prof quæmur, conveniens est, Admirabilem nostrum, etiamsi mortem obierit, non tamen morti succubuisse, quin à morte victus mortem devicerit ipsam. Mortem quippe Christi novimus mortis ipsius esse mortem. Etenim non modò ipse à morte detineri haud potuit, sed & nobis moriendo vitam præmeritus est atque conciliavit, ita ut mors fidelibus non sit mors, sed introitus in vitam; sit janua ingressum pandens ad vitam nullà morte finiendam. Audiamus de eo nos informantem Apostolum, *Ebr. II. 9. 14. Jesus, inquit, per cruciatum mortis gloriæ & honore coronatus est, ut per gratiam DEI pro omnibus gustaret mortem; Nam particeps factus est carnis & sanguinis, ut per mortem, quam sustinuit in se ipso, aboleret eum, qui mortis habebat imperium, hoc est, Diabolum & liberos redderet eos, quicumque nocte mortis per omnem vitam abnoxii erant servituti.* Similiter & *1. Cor. XV. 54. - 58. Quum autem, miraturum in futurà gloriosà corporum nostrorum resurrectione**

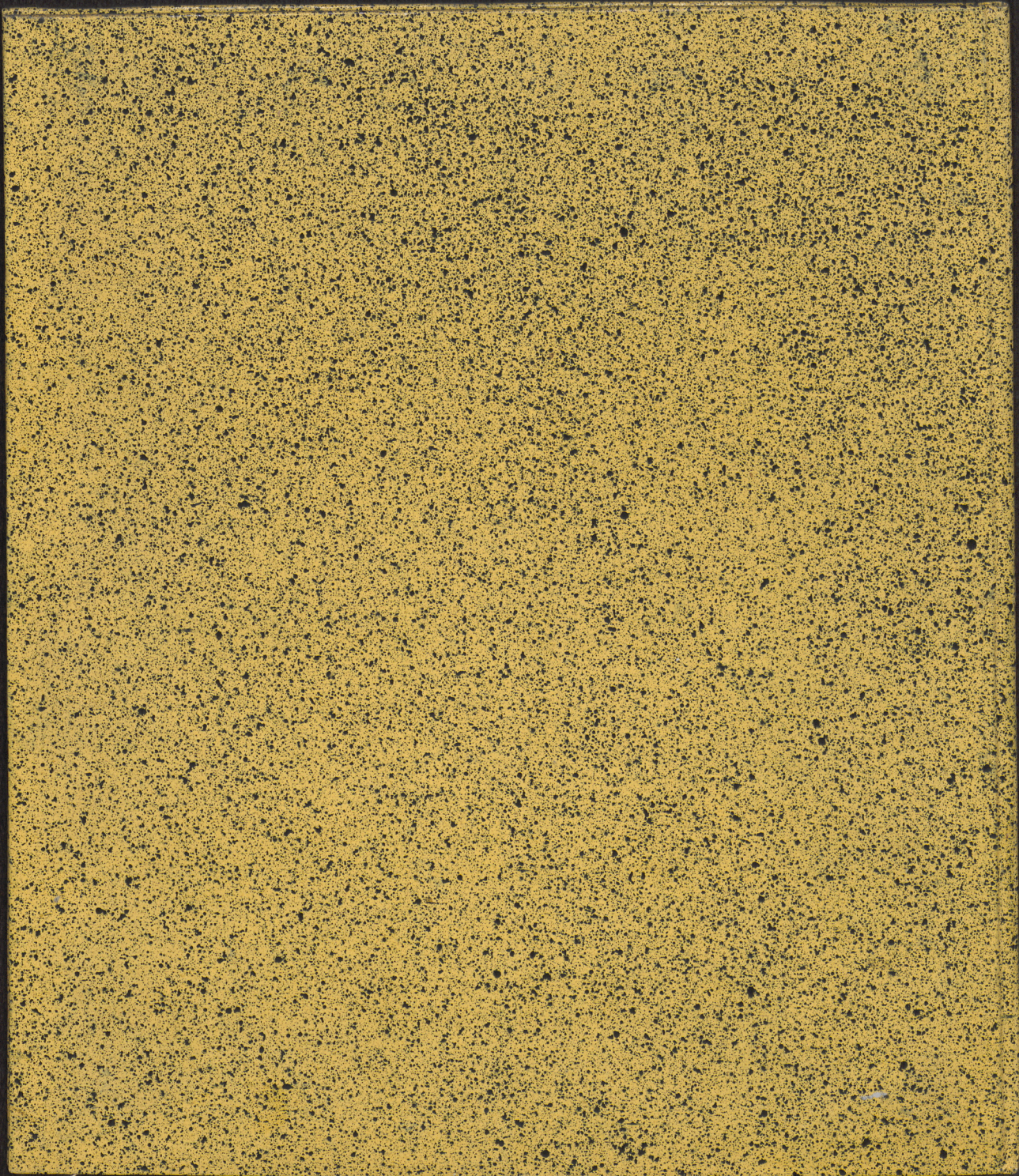
infectione; corruptibile hoc induerit incorruptibilitatem; & mortale
hoc induerit immortalitatem, tunc fiet sermo, qui scriptus est: (Ef. XXV.
8. Hof. XIII. 14.) absorpta est mors in victoriam. Ubi tuus, mors, aculeus?
Ubi tua, inferne, victoria? Aculeus autem mortis, peccatum: poten-
tia verò peccati, Lex. Sed DEO gratia, qui dedit nobis victoriam, per
Dominum nostrum Jesum Christum. Quidni ergo admirabilem dice-
remus mortem Christi? Quò autem penitius eam consideramus, eò
plura in eadem se nobis offerunt admiranda. Nam & illud omnem vel
subtilissimi intellectus captum excedit, quod mors hæc Filii DEI attin-
git personam, immortalis manente Dēitate, à quā tamen persona rea-
liter non differt, sed cum eadem singulari atque perfectissimā ratione i-
dem est. Quin &, quod neque Pater neque Spiritus Sanctus, sed solus
Filius mortem senserit in assumpta humanitate. Nam Pater & Spiritus S.
extra mortem quidem fuere, haud tamen extra mortuum, siquidem una
persona divina nunquam sine alterā aut extra alteram, propter numerie-
cam essentiae identitatem ac personalem *μεταχώρησιν*, esse potest. Unde,
quamvis Pater atque Spiritus S. non fuerint extra humanitatem Filii, qui-
a nunquam extra Filium sunt; solus tamen mortuus est Filius, qui solus
incarnatus, non etiam Pater Spiritusque S. O mysterium omni compre-
hensione majus! Quæ tam acuta est, hæc ut intelligat, ratio? Quæ tam elo-
quens, ut eloqui possit, lingua? Interim ut aliquo saltem modo, quod per-
cipere non valemus, capiendum nobis sisterent veteres Ecclesiæ Doctores,
similitudine aliqua declarare ipsum annisi fuerunt. Et Augustinus quidem,
Patrum augustissimus, Serm. 3. de Temp. hanc illius nobis imaginem repræ-
sentat: *In sole calor & splendor in uno radio sunt: sed calor exsiccatur, splendor
illuminat, aliud suscipit calor, aliud splendor. Et licet calor & splendor ab in-
vicem non queant separari, suscipit splendor illuminationem, non fervorem;
suscipit calor fervorem, non illuminationem; aliud simul, aliud singulariter a-
gunt, & tamen ab invicem non separantur: Sic & Filius suscepit carnem, &
in carne tulit mortem, & non deseruit Patrem, nec se divisit à Patre, suscepit,
inquam, Filius carnem in proprietate, sed tamen & Pater & Spiritus S. non
deseruerunt Majestatem. In Divinitate aequalitas, in carne sola Filii proprietates,
non autem ab eo Patris aut Spiritus Sancti recessit aliquando Divinitas. Cum
ergo una sit Dēitas, una Divinitas, implevit quidem carnem Christi & Pater
& Spiritus Sanctus, etiam cum animam linqueret, sed Majestate, non susce-
ptione. Tandem & illud prætermittendum non est, ex eo quoque admirabi-
lem esse Jesu mortem, quod & temporaria fuit, & æterna. Temporariam
eam fuisse constat, quia ex mortuis tertio die resurrexit. Æterna autem est,
non extensivè quidem ac ratione durationis; sed intensivè respectu perso-
næ morientis, quæ Filius DEI est, æterna atque infinita persona. Id propter
enim*

enim illius mortem æternam omnium omnino hominum mortem, quam in In-
ferno sustinere eos oportuisset, nisi Christus pro iis fuisset mortuus non so-
lùm æquat, sed & superat modo graduque infinito. Ex his itaq; O CIVES!
Jesum morientem morte suâ admirabilem agnoscitis. Sed minimam dunta-
taxat, si numero metiri eadem placeret, admirandorum audivistis partem, ex
quibus admirabilis existit mors Salvatoris nostri. Plura autem eorum re-
censere, chartæ huic scriptioni destinatæ prohibet angustia. Quamobrem
& illa omittenda sunt, quæ mortem hanc comitata leguntur, miracula, quæ-
que funebri pompæ instar fuere, ut ecclipsis solis, velum templi ruptum,
terræ motus, laxorum fissura, sepulchra aperta, & ex illis egredientes mor-
tui. Vos enim monendi adhuc estis, ut admirabilem Salvatoris mortem
pro admirationis affectu meditemini, meditandoq; in vestrum convertatis
usum & ædificationem. Non quidem me fugit, Principe hujus seculi sine
dubio instigante, receptus mundi mos, quo sanctissimum hoc tempus, me-
moriam acerbissimæ passionis ac mortis Jesu, quam pro nobis sustinuit, piè
recolendæ, ab Ecclesia destinatum, commestrationibus, comotationibus, a-
liisq; impiis vanitatibus, unde innumera penè, ut matrum malarum peiores
filia, peccata prognaſcuntur, impendi solet. Vos autem, quæſo, non sic!
Ne conformemini, per propriam vestram salutem Vos hortor atq; obtestor,
mundo huic, sed ab omni eo, quod morti Jesu nostri indignum, abſtinetè.
Tristemur, mundo gaudente: gaudeamus, mundo tristente. Ob oculos sem-
per nobis versetur Admirabilis morte suâ Jesus noster moriens. Agnosca-
mus inde peccatorum nostrorum, atrocitatem, ob quæ pati ac mori oport-
uit eum, qui ne quidem cognoverat peccatum. Agnoscamus justitiæ divinæ
severitatem, quæ sine præstita sibi satisfactione peccata remittere non pote-
rat. Agnoscamus inæstimabiles divinæ misericordiæ divitias, quæ Deus
per motus nec unico dilecto suo Filio pepercit, quia eum dederit, ut pro
peccatis nostris passione ac morte suâ justitiæ læsæ satisfaceret, sicque nos
Deo à nobis alieno reconciliaret. Agnoscamus, Christum morte suâ vitam,
quæ per peccata nos indignos feceramus, morte devictâ, nobis recuperasse,
atq; à Diaboli ac inferni potestate, cui nos peccata subjecerant, nosmet vind-
icasse, ut in regno ejus æternum cum ipso viveremus. Hæc meditantibus
& gaudendi & tristandi è morte Jesu causa erit. Mortuus est Salyator no-
ster, & quidem nostra ob peccata mortuus est: ergo tristemur. At mors ejus
nostra vita est: ergo gaudeamus. Ita si meditabimur Admirabilem morte
suâ Jesum morientem, non poenitebit nos harum meditationum, utq;
nunquam poeniteat Deus, opto precorq; ipse facit.

P. P. Sub Sigillo Rectorali

Domini Quinquag. d. 7 Febr.

Anno MDCCXVII.

Infectione, corruptibile hoc induerit incorruptibilitatem
hoc induerit immortalitatem, tunc sit sermo, qui scriptus
8. Hof. XIII. 14.) absorpta est mors in victoriam. Ubi tuus,
Ubi tua, inferne, victoria? Aculeus autem mortis, pec-
tia verò peccati, Lex. Sed DEO gratia, qui dedit nobis
Dominum nostrum Jesum Christum. Quidni ergo ad-
remus mortem Christi? Qvò autem penitus eam con-
plura in eadem se nobis offerunt admiranda. Nam & illi
subtilissimi intellectus captum excedit, quod mors hæc &
git personam, immortali manente DEitate, à quâ tamen
liter non differt, sed cum eadem singulari atque perfectissi-
dem est. Qvò &, quod neque Pater neque Spiritus Sanctus
Filius mortem senserit in assumpta humanitate. Nam Pater
extra mortem quidem fuere, haud tamen extra mortuum,
persona divina nunquam sine alterâ aut extra alteram, pro-
cam essentiae identitatem ac personalem *μεταχώρησις*, esse
quamvis Pater atque Spiritus S. non fuerint extra humanitat-
a nunquam extra Filium sunt; solus tamen mortuus est Fili-
incarnatus, non etiam Pater Spiritusque S. O mysterium o-
hensione majus! Quæ tam acuta est, hæc ut intelligat, ratio? Q-
quens, ut eloqui possit, lingua? Interim ut aliquo saltem modo
cipere non valemus, capiendum nobis susterent veteres Eccle-
similitudine aliquâli declarare ipsum annisi fuerunt. Et August-
Patrum augustissimus, *Serm. 3. de Temp.* hanc illius nobis imagi-
feutat: *In sole calor & splendor in uno radio sunt: sed calor ex se
illuminat, aliud suscipit; calor, aliud splendor. Et licet calor & sp-
vicem non queant separari, suscipit splendor illuminationem, non
suscipit calor fervorem, non illuminationem; aliud simul, aliud
gunt, & tamen ab invicem non separantur: Sic & Filius suscep-
in carne tulit mortem, & non deseruit Patrem, nec se divisit à Pa-
inquam, Filius carnem in proprietate, sed tamen & Pater & Spi-
desuerunt Majestate. In Divinitate aequalitas, in carne sola Fili-
non autem ab eo Patris aut Spiritus Sancti recessit aliquando. Dicitur
ergo una sit DEitas, una Divinitas, implevit quidem carnem Chr-
& Spiritus Sanctus, etiam cum animam liqueret, sed Majestatem
ptione. Tandem & illud prætermittendum non est, ex eo quod
lem esse Jesu mortem, quod & temporaria fuit, & æterna. Te-
eam fuisse constat, quia ex mortuis tertio die resurrexit. Ætern-
non extensivè quidem ac ratione durationis; sed intensivè res-
næ morientis, quæ Filius DEI est, æterna atque infinita persona.*

